

εἶπε, καὶ τὰς πτέρυγάς του
τὰς τινάσσει δυνατά,
καὶ εὐθὺς ἔς τοὺς ὄνυχάς του
τὴν ἀρπάζει καὶ πετᾷ.

Ἄναθαίνου, ἀναθαίνου,
καὶ ἔς τὰ σύννεφα ἐμβαίνου.
Τόσον ὕψος τὴν τρομάζει,
«Στάσου, Ἄετέ μου, κράζει,
ν' ἀναπνεύσω μιά στιγμή...
— Ὅποτε εἶν' ὥρα ἴπέ μου
νὰ σ' ἀφήσω... — Ἄετέ μου,
μὴ μ' ἀφήσης! μὴ μὴ μὴ!

• Ἄετέ, συγχώρησέ με
καὶ ἔς τὴν γῆν καταΐδασέ με,
ἔπταισα, τόμολογῶ...
Τί ἀνόητη ἐγώ,
ἔς τὰς φρονίμους συμβουλὰς σου
νὰ μὴ θέλω νὰ πεισθῶ! . .
νὰ χαρῆς τὰς πτέρυγάς σου
μὴ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ!»

— Εὐγέ σου, Χελώνη, κράζει
ὁ Ἄετος συγκινηθεὶς,
καὶ τὸν δρόμον του ἀλλάζει
καὶ πετᾷ ἔς τὴν γῆν εὐθὺς
εἰς τὸ χῶμα τὴν ἀφίνει
καὶ μ' ὄρμιν πετᾷ, ἐν ᾧ
λέγει ἔνδακρος ἐκεῖνη,
«Ἄετέ, σ' εὐγνωμονῶ».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν συναναστροφῇ παρὰ τῷ κ. Π*.

Ὁ οἰκοδεσπότης διανεῖμα τὰ μικρὰ δίπυρα
κατὰ τὸ τέτον διδίδει εἷς τινα κομψοποιημένην κυ-
ριαν διπλάσιον ποσόν. Ἡ κυρία προσδοκῶσα κο-
λακευτικόν τινα ἔπαινον, ἐρωτᾷ τὸν οἰκοδεσπό-
την διατί μόνον εἰς αὐτὴν ἔδωκε διπλάσιον πο-
σόν διπύρων.

— Διότι ἔχετε διπλάσιον τῶν ἄλλων στόμα,
κυρία μου! . .

*
**

Ἡ κυρία Σ**, δύστροπος καὶ φίλερις πάντοτε,
ἔλεγε προχθὲς πρὸς τὸν σύζυγόν της : «Οὐφ, καὶ
μένε, τί φόρεμα μοῦ ἤπηρες. Πάντοτε διαλέγεις
τὸ χειρότερον πράγμα».

— Ἐχεις δίκαιο, Σοφία, γιατί ἀπὸ ἴσένα ἐ-
πρωτόκανα τὴν ἀρχή.

*
**

Παρὰ τῇ κυρίᾳ Δ**.

Ἡ οἰκοδέσποινα πρὸς νεαρὸν ἀξιωματικόν :

— Καλὲ δὲν ἐντρέπεσθε σεῖς, ἀξιωματικὸς,
καὶ νὰ θερμαίνεσθε τόσῳ ἔς τὴ φωτιά, ἐνῶ δὲν
εἶνε δὰ καὶ τόσο κρύο ;

— Ἡμεῖς οἱ ἀξιωματικοὶ, κυρία μου, εἴμεθα
ἄνθρωποι τοῦ πυρός. Πρέπει νὰ συνηθίσωμε τὴ
φωτιά.

*
**

Προχθὲς ἐπαίτης ἠκολούθει τὸν πλούσιον Σ*
ζητῶν ἐλεημοσύνην. Ὁ πλούσιος ἐπροχώρει ἀδι-
αφορῶν.

— Ἄφεντικὸ, λέγει ἐπὶ τέλους δὲπαίτης, θὰ
μὲ κἀνης νὰ κάμω πράμα ποὺ δὲν τό'καμα ποτὲ
ἔς τὴ ζωὴ μου.

Ὁ Σ* στρέφεται καὶ τῷ δίδει ὀλίγα λεπτὰ,
συγχρόνως δὲ τὸν ἐρωτᾷ τί ἐσκόπει νὰ πράξη.

— Νὰ δουλέψω, ἀπαντᾷ ὁ ἐπαίτης.

*
**

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν :

— Γιατί ἐδάγκωσεν ὁ Ἀδὰμ τὸ μῆλον, Ἰω-
άννη ;

— Δὲν εἶχαν βῆγῃ ἀκόμα τότε τὰ μαχαίρια,
κὺρ δάσκαλε.

*
**

Δικαστής. — Καὶ πῶς ἐτόλμησες, κατηγο-
ρούμενε, νὰ εἰπῆς ψευδὲς ὄνομα εἰς τὰ ὄργανα
τῆς ἀστυνομίας ;

Κατηγορούμενος. — Μὲ συγχωρεῖς, κὺρ δικα-
στή τῆ στιγμῆ ποὺ μὲ πιάσανε εἶχα ξεχάσει
κι' αὐτὸ τὸ δικό μου ὄνομα ἀπ'τὴ σύγχυσι. Γιὰ
νὰ μὴν ἀργοποροῦν λοιπὸν ὁ κόσμος, εἶπα ὅ,τι
μοῦρθε κείνη τὴ στιγμῆ ἔς τὸ νοῦ !

*
**

Χωρικὸς ὡς μάρτυς πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

— Τὸ πρᾶμα εἶνε ἔτσι, κὺρ δικασταί. Ὁ Δη-
μήτρης ὕβρισεν ἄσχημα τὸν κὺρ Θωμᾶ. Ὁ κὺρ
Θωμᾶς τότε ἄρπαξεν ἕνα χονδρὸ ξύλο καὶ τὸ σή-
κωσε γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν κὺρ Δημήτρη. Ἄν τὸν
κτύπησε ὅμως ἢ ὄχι, δὲ ἔξρω, γιατί κείν'τὴ στιγ-
μῆ ἤπρη μιά πρέζα ταμπάκο.

— Καὶ δὲν ἄκουσες τὸ ξύλο ποὺ ἔπεφτε, δὲν
εἶδες πῶς καὶ ἔσπασε μάλιστα ;

— Ὅχι, κὺρ δικασταί, γιατί ὕστερ' ἀπ' τὴ
πρέζα ἄρχιστε τὸ φτάονισμα, καὶ ποὺ νὰ ἔς τὰ
λέω, δὲν εἶχε τελειωμὸ. Δὲ μπόρεσα νὰ ἴδῶ τί-
ποτα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς κατακρίνοντες
τὴν φιλαρέσκειαν τῶν γυναικῶν ἂν αἱ γυναῖκες
παρητοῦντο αὐτῆς, πρῶτοι αὐτοὶ θὰ τὰς ἐκέτευον
νὰ ἐπαναλάβωσι τοὺς φιλαρέσκους τρόπους των
—τόσον ὁ ἔρωσ θὰ τοῖς ἐφαίνετο ἀνοῦσιος.

Θάρρος, ἔχε πάντοτε θάρρος! οὐδεμίαν ἀρετὴν ἄ-
νευ αὐτοῦ. Θάρρος ἵνα νικήσῃ τὴν φιλαυτίαν σου
καὶ καταστῆς εὐεργετικὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Θάρ-
ρος ἵνα νικήσῃ τὴν ἀπάθειάν σου καὶ προοδεύ-
σῃ ἐν τῇ δόξῃ τῆς ἐπιστήμης. Θάρρος ἵνα ὑπερα-

σπίσης τὴν πατρίδα καὶ προστατεύσης τὸν ὁμοίον σου ἐν πάσῃ περιστάσει· θάρρος ἵνα ἀντιστῆς εἰς τὸ κακὸν παράδειγμα καὶ τὴν ἄδικον χλεύην· θάρρος ἵνα ὑπομείνης τὰς ἀσθενείας τοῦ μόχθου, τὰς παντοσεπίδους δύνας ἄνευ οἰκτρῶν οἰκτρῶν· θάρρος ἵνα τείνης εἰς τὴν τελειότητα, εἰς ἣν δὲν δύνασαι μὲν νὰ φθάσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' εἰς ἣν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παύσῃς ἀποβλέπων, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ χάσῃς πᾶσαν εὐγένειαν ψυχῆς. (Σίλβιος Πέλλικος).

Ἴνα κρίνῃ τις καλῶς τὸν ἄλλον, ἀνάγκη νὰ δύναται νὰ κρίνῃ ἑαυτόν· ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀντίκειται ἡ φιλαυτία, παρούσα πάντοτε καὶ καλύπτουσα τὰ ἐλαττώματα ἡμῶν διὰ τοῦ πέλπου της; ἐνῶ εἶνε ἐτοίμη νὰ διασχίσῃ τὸν πέπλον, ὅστις καλύπτει τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

Τὸ μόνον ἀγαθόν, ὅπερ δύναται νὰ κάμῃ ὁ φιλάργυρος, εἶνε νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ πτωχὸς στερεῖται ὀλίγων, ὁ φιλάργυρος στερεῖται τῶν πάντων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περὶ τοῦ περιωνύμου στρατάρχου Πάσκεβιτς διηγούνται τὸ ἐξῆς περιεργότατον ἀνέκδοτον. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Βαρσοβίας ὁ στρατάρχης εἶχε διατάξει νὰ διευθυνθῇ ἐπὶ σημείου τινὸς παρενοχλοῦντος τὰς στρατηγικὰς τοῦ ἐργασίας χάλαζα ὀβιδῶν, καὶ ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυρός. Μὴ βλέπων οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπιγινόμενον ὁ Πάσκεβιτς κεντᾷ μακρῶς τὸν ἵππον του καὶ ὄρμα ἐπὶ τοῦ λοφίσκου, ὅπου ἦτο ἐστημένη ἡ ἀδέξιος τηλεβολοστοιχία.

— Ποῖος ἡλίθιος διοικεῖ ἐδῶ; ἐρωτᾷ.

— Ἐγὼ, ἀποκρίνεται ἀξιωματικὸς τις πλησιάζας πρὸς τὸν στρατηγόν.

— Καὶ διατί, παρακαλῶ, λοχαγέ, αἱ ὀβίδες σου δὲν κάνουν δουλειά;

— Διότι εἶνε ἄθλια, στρατηγέ. . .

— Εἰς ἄλλους νὰ τὰ ψάλλῃς αὐτὰ, κύριε, εἰς ἄλλους. Ἐμὲ δὲν μὲ γελοῦν μὲ τοιαύτας ἀνοησίας. Τὸ βράδυ θὰ σταλῆς εἰς τὸ στρατοδικεῖον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε τότε ὀβίδα τινὰ ἐκ τοῦ παρεσκευασμένου σωροῦ, ἀνῆψε τὴν θρυαλλίδα, εἶτα θέσας αὐτὴν ἐντὸς τῆς χειρός του τὴν παρουσάσε πρὸς τὸν στρατηγόν λέγων:

— Ἴδέτε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος.

Ὁ Πάσκεβιτς, ἀτάραχος μείνας ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονάς του ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἤρξατο παρατηρῶν, ἀναμμένων νὰ σβεσθῇ ἡ θρυαλλίς ἢ νὰ

ἐκραγῇ ἡ ὀβίς. Ἄμα ὡς ἐσβέσθη, ὁ λοχαγὸς ἐρριψε τὴν ὀβίδα χαμαί, καὶ ὁ στρατηγὸς εἰπὼν ὑποκότως: «Ἐἶνε ἀληθές!», ἐκέντησε σφοδρῶς τὸν ἵππον του καὶ ὄρμησε κλιχθῆναι, ὅπως λάβῃ ἄλλο στρατηγικὸν μετρον· μόνον το ἐσπέρας ἐπεμψε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τὸν σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου, ὡς εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπονέμῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης—σταυρὸν ἀξιώτατα βεβαίως ἀποκτηθέντα.

Κατὰ τὸ 1882 ὑπῆρχον ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς 2,269 Ἐθνικαὶ Τράπεζαι ἔχουσαι κεφάλαιον δύο δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις γέρον τις ἀπόμαχος, φύλαξ τοῦ Κεραμεικοῦ, ὀνόματι Βουρακιῆ, φέρων δὲ τὸ προσώνυμον ὁ Πόλεμος, περὶ οὗ αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι βιογραφικὰς τινὰς λεπτομερείας, ἀναδεικνύουσας αὐτὸν αὐτόχρημα ἥρωα.

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου οἱ Ἀυστριακοὶ εἶχον ἐπιτεθῆ ἐκ τοῦ σύνεγγυς κατὰ τοῦ 91 γαλλικοῦ συντάγματος τοῦ πεζικοῦ. Ἡφρουρὰ τῆς σημαίας εἶχε φονευθῆ. Ὁ ἐχθρὸς ὄρμα πανταχόθεν. Ὁ Βουρακιῆ, βλέπων τὸν κίνδυνον, ὄρμησε καὶ ἤρπασε τὴν σημαίαν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ Τολλέ, θανατηφόρως πληγέντος. Πολλοὶ σκαπανεῖς, ζῆλωματικοὶ καὶ στρατιῶται εἶχον βαρῶς τραυματισθῆ κατὰ τὴν συμπλοκὴν. Σφαῖρα πυροβόλου διεπέρασε τὸν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἰστοῦ τῆς σημαίας ἀετόν. Ὁ λοχίας Βουρακιῆ, ἄτρομος, ἔλαβε κάτωθεν τὸν ἀετόν, τὸν ἔδρασε εἰς τὸν βραχίονά του διὰ τοῦ λαιμοδέτου του, καὶ κρατῶν τὴν σημαίαν ἀντέστη κατὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ πολεμίου μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν ἐπικουριῶν. Ἡ σημαία ἐσώθη!

Μετὰ τὴν μάχην ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ κατέβη τοῦ ἵππου, καὶ ἐσφιγξέ, λέγουσι, τὴν χεῖρα τοῦ ἡρωικοῦ ὑπαξιωματικοῦ. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀνδραγαθήματος τούτου διηγωνίσθη δι' ὠραίας εἰκόνας τοῦ Εὐγενίου Βελλανζέ, ἐκτεθείσης τῷ 1863, καὶ ἀνηκούσης σήμερον εἰς τὴν κόμησσαν Ποζιμπῶ, χῆραν τοῦ ἐν Σολφερίνῳ φονευθέντος γενναίου ταγματάρχου, εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τοῦ τάγματος τοῦ ὁποίου ἦτο ἐμπειπιστευμένη ἡ σημαία.

Ἐν Βυρτεμβέργῃ συνέστη ἐπιτροπεία, ἥτις σκοπὸν προτίθεται νὰ ἀναβιδάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ κυριώτερα ἐπεισόδια τοῦ βίου τοῦ Λουθήρου. Ὁ ἀ παρασταθῶσι δὲ κατὰ τὰς τελεσθησομένας ἐορτὰς ἐπὶ τῇ τετάρτῃ ἑκατονταετηρίδι τῶν γενεθλίων τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ.